

Moukan tuuria

Elokuu ja pehmeän lämpimät, hämärät illat. Viileät, sumuiset kosteat aamut. Sateiset, ankeat arkipäivät. Luonnon haalistuva vehreys, sekä kypsyvän viljan keltainen kulta. Kesän viimeiset raukean melankoliset aurinkoiset iltapäivät. Syksyn tulon voi jo aavistaa, mutta vielä on kesää jäljellä - reilu viikko.

Eletty kesä oli taas jälleen kerran kulttuuritapahtumien kyllästämä. Kansanmusiikki kaikkialta maailman ääritä raikui jälleen kerran tutussa ympäristössä Kaustisen kirkonkylän koulumäellä. Vaikka olikin festivaalialue yhdeltä osaltaan pienentynyt, niin oli se toiselta osaltaan laajentunut, tosin käynti festivaalikaupassa vaati kaksinkertaisen lipunluvun, mennessä ja tullessa. Tulevana kesänä kenties myös Musiikkilukio voisi kuulua juhla-alueeseen. Itsessään ohjelma ja oheistuotteet oli sitä samaa mitä aikaisemminkin. Toivottavasti kalliista pääsylipuista jäi pesämunaa järjestää juhlia tulevinakin vuosina.

Vain yksi oli joukosta poissa, muistorikas vanha yläasteen koulurakennus. Kaustisen kunnan nettikamerasta saattoi seurata suoraa lähetystä kaivinkoneiden tuhobaletista purkutyömaalla kesäkuun aikana. Mielenkiintoista olisi seurata uuden koulun nousua saman kameran välityksellä, vähemmän kiinnostavan kiertoliittymäkuvan sijaan.

Kulttuuria olisi ollut tarjolla myös lähempänä kuin luulinkaan. Paikallisella nuorisoseurantalolla esittivät nuorisoseuran näytelmäpiiriläiset edellistalven aikaansaannoksiaan. Moukka ja typerys kun allekirjoittanut esityksen ohjaajan mukaan on, sekä järjestelyitä aikoinaan arvostelleena esittäjien epäsuosioon joutuneena, ei esityksistä ole sen tarkempaa mielikuvaa. Tietysti elämänkerralliset tarinat ovat aina mielenkiintoisia, mutta jokaisella on omansa kerrottavanaan. Jos esityksillä olisi ollut jokin sopiva perinteinen näytelmä, niin olisi tällainen moukkakin saattanut uhmata porttikieltoaan. Melkoiset kulissit ja rekvisiitat pieneen seurantaloon sentään on saatu mahtumaan, siksi on kai syksyllä alkavan Bingon pelaajilta jo näin etukäteen pyydettävä anteeksi häiriötä.

Tänäkin kesänä se piti taas nähdä, nimittäin etusivun uutinen litiumista, tuosta Ullavan peruskallioon kätkeystä aarteesta. Ja tälläkin kertaa piti uutinen pilata jo otsikossaan; ”Keliber koelouhi Längsså” EIKÖ missään niissä hienoissa tiedotusopin taivaallisen ylevissä korkeakouluissa opeteta että se on Längsså. Samalta tietopohjalta on kai odotettavissa myös otsikkoa ”Kolumnisti raivostui Ullavalla” Itse asia uutisessa oli sitä samaa sijoittajien ja suuren yleisön rauhoittelua; ympäristön tilaa seurataan tarkasti, blaa blaa, koelouhinnalla pyritään varmistamaan toiminnan kannattavuus, blaa blaa blaa.

Jo liki 30 vuotta ja kauemminkin on kaivos ollut tulossa Längssålle, ja aina se on vain lykkäytynyt hamaan tulevaisuuteen milloin mistäkin syystä. Tässä vaiheessa alkaa koko kaivanto vaikuttaa vai isolta rumalta arvelta entisen Ullavan maankamaraan ystävällisillä äidinkasvoilla, ja tyhjältä paikalta sijoittajien kukkaroissa; Kankkulan tunnetulta kaivolta. Jos tästä joku sijoittaja repii pelihousunsa, niin hyvä vain. Ei kaivata tänne mitään Kesäturvaa.

Vihdoinkin olen löytänyt heidät! Omat ”Jeppisläiseni” Nehän ovat naapuripitäjä Lestijärven asujat. Sikäläisen parturin lopettaessa toimintansa, ja pitäjään suunniteltujen 120 tuulivoimalan vuokratuloilla voivat elää he pitkätukkahippeinä ja näytellä jättikokoisia rauhanmerkkejään koko maakunnalle; Peace man.

RAUNO NIIRANEN

rauno.niiranen@suomi24.fi